

aerea [Dilw.] Kütz. var. *funiformis* Vouk in *arthrospira funiformis* Vouk). Skupno z I. Pevalekom pa je objavil Vouk „Prilog poznavanju gljiva zagrebačke okoline“. Ta seznam obsega 153 gljivih vrst, ki sta jih avtorja nabrala v jeseni 1914 v najbližji zagrebški okolici. Nova vrsta je *chalymotta macrocystis*. Zanimivi sta pa tudi *coprinus micaceus* f. *irregularis* in *agaricus Schumacheri*. Nadaljni donesek k poznavanju Kvarnerskega zaliva je dr. Gavazzijev sestavek, v katerem razpravlja o gibanju morske vode v omenjenem zalivu. V 7. zvezku Istraživanj omenja Iv. Pevalek za Hrvaško novo rastlinsko vrsto iz družine perunik in sicer *Sisyrrinchium augustifolium* Mill. — Dr. A. Langhoffer je sestavil pregled hrvaškega jamskega živalstva, dr. Jovan Hadži pa je objavil pregledno obdelane zaključke bioloških raziskavanj Jadranskega morja (I. Hidroidi). — Važno je tudi pripomniti, da imajo skoraj vse razprave v Istraživanjih krasno uspele slike med besedilom, oziroma na posebnih tabelah. — V 4. zvezku zveščca „I so priobčeni v informativno svrhu mednarodnih učenjaških krogov pregledni posnetki navedenih razprav v nemškem oziroma v francoskem jeziku.“

Dr. Gv. Sajovic.

Nastavni vjesnik, ki ga izdaja Društvo hrvatskih srednješolskih profesorjev v Zagrebu, prinaša poleg raznovrstnih strokovnih člankov hrvatskih znanstvenikov tudi prispevke slovenskih profesorjev. Dr. Fr. Ilešič se bavi s postankom in vsebino Val Vodnikove „Grške čitanke“ (XXIII, 549—552). Isti pisatelj je posvetil padlima kolegoma Štef. Podboju in Jos. Bercetu daljša prisrčna nekrologa (XXIV, 64—72). — A. Rabuza se je dotaknil „senčne strani“ naše srednješolske vzgoje (XXIII, št. 2; XXIV, 96—104) ter trdi, da je naša mladina etično na nizki stopinji; v naši šoli vlada „kriva vera naše dobe — monizem“ in strahovite posledice tega so, da „srednja šola pošilja v svet anarhiste in revolucionarje“. Enostranske in krivične trditve kriče po protestu. — Ravnatelj dr. Jos. Tomišek deloma zavrača in izpopolnjuje dr. Kozinova izvajanja „o nazadovanju šolskega petja“ (XXIV, 186 do 196). Članek nudi bogato gradivo za razmišljanje in diskusijo, zato ga priporočam „Popotniku“ v ponatisk.

Š.

„**Mein Österreich, mein Heimatland**“. Tak je naslov publikacije, ki sta jo uredila Sigmund Schneider in po njegovi smrti dr. Benno Imendörffer. Delo je posvečeno prestolonasledniku in v kuratoriju, ki izvršuje protektorat, se nahajajo vojni minister Krobotin, cesarski namestniki in deželni predsedniki Dolenje in Gorenje Avstrije, Štajerske, Moravskega, Dalmacije, Primorskega, Bukovine in Solnograške, dalje deželni glavarji Tirolske, Predarlske in Bukovine, končno župani Dunaja, Brna, Solnograda ter predsednik avstrijske poslanske zbornice. Pisatelji so glavno nemški srednješolski in visokošolski profesorji. Delo se odlikuje po mnogih slikah, besedilo pa je n. pr. glede Slovencev pomanjkljivo in pristransko. V oddelku o slovenski literaturi (str. 192), kjer urednik profesor dr. Benno Imendörffer poudarja nemško izobrazbo Prešernovo in Bleiweisovo nemško ime, se omenja, da izhajajo Bleiweisove „Novice“ še dandanes in da sta posebno znana slovenska lirika Vilhar pa Valjavec. Razen Prešerna se ne imenuje noben slovenski pesnik-klasik. A nasprotno se poudarja, da se Bleiweis ni odlikoval toliko kot pesnik, kolikor kot organizator in jezikotvorec. Koroški Slovenci se hvalijo, da niso v narodnem oziru tako prepirljivi kakor njih bratje na Kranjskem; zato žive s svojimi nemškimi sosedi v boljšem razmerju nego Slovenci na Štajerskem (str. 475). Pisava krajevnih imen je mnogokrat nepravilna. Končno omenjam, da slika na str. 517. ne kaže deželnovladnega poslopja, ampak deželni dvorec.

Dr. Lončar.